

För en revolutionär facklig organisation -
Mot LO:s byråkratiska apparat - Mot alla
avtal med arbetsköparna och staten - Till-
baka till strejkvapnet och generalstrejken -
För arbetarklassens revolutionära frigö-
relse från kapitalismen - Låt oss bilda
Internationella Kommunistiska Partiets
fabriksgrupper - Låt oss bilda en komm-
unistisk fackopposition.

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION

Fackligt organ för Internationella Kommunistiska Partiet (Kommunistiskt Program)

Postbox 10011 Lund 10

postgiro 67 64 07 - 0

Årgång 3 - nr 4 - Oktober 1971
Lösnummerpris 50 öre

Adress i Danmark:
postbox 1023 - 8200 Århus N.

Årsprenumeration på partiets nordiska press 15 kr. - juli 1971 t.o.m. juni 1972
omfattar: - 6 nummer av KOMMUNISTISK PROGRAM

- 3 nummer av den KOMMUNISTISKA VÄNSTERNS TEXTER
- KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION

INNEHÅLL:

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION OCH DET ANDRA FÖRSÖKET ATT BILDA EN SAMORDNAD FACKLIG OPPOSITION	s. 1
IKP:S FACKLIGA PLATTFORMSFÖRSLAG TILL ARBEJDER-SOLIDARITETS MÖTE I ÅRHUS den 29.9. 1971	s. 4
BOKHANDLARE OCH BIBLIOTEK MED VÅR PRESS - KOMMUNISTISK PROGRAM NR 11, 12 OCH 13 - KOMMUNISTISKA VÄNSTERNS TEXTER	s. 6
VALET - OPPORTUNISMENS LÖPTID	s. 7
DET INTERNATIONELLA PARTIETS ORGAN - PARTIETS TEXTSERIER	s. 9
KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS PAROLLER	s. 10

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION OCH DET ANDRA FÖRSÖKET

ATT BILDA EN SAMORDNAD FACKLIG OPPOSITION

I maj - augusti 1970 led ett första försök att bilda en samordnad fackopposition skeppsbrott. Detta orsakades av småborgerliga riktningars perspektivlöshet och sabotage. De trotskistiska och zenithistiska studenterna hade ingenting att säga arbetarna från Norrbotten och Göteborg, utan kunde bara upprepa FFF:s otillräckliga och missvisande slagord, respektive föreslå ett samarbete med det kontra-revolutionära VPK. - De internationella kommunisterna kämpade för att en sådan fackoppositions plattform skulle ha den revolutionära förberedelsen som perspektiv, men det dränktes i mandelistiskt börssnack och trotskistisk okunnighet. Och FFF förblev ett missfoster. (Se KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONS PLATTFORM VID MÖTET I GÖTEBORG i KPO nr 1, DE INTERNATIONALE KOMMUNISTER VED FRIA FACKFÖRENINGSFOLKETS MÖDE I GÖTEBORG i KOMMUNISTISK PROGRAM nr 6 och ledarartikelns VÄNSTEROPPORTUNISMEN OCH DEN FACKLIGA KAMPEN i KPO nr 3 sid. 6 - 11.)

Den tendens som bröt sig ut ur det opportunistiska och parlamentariska KFML har nu tagit initiativet till att bilda en "proletär aktionsenhet" mot "kapitalets offensiv". — Det erinrar om de förslag till enhetsfront som lanserades av den Kommunistiska Internationalen 1921. Den omfattar emellertid inte socialdemokratins kontrarevolutionära fackliga central och parti, vilket dåtidens frontförsök gjorde. I gengäld har "höger"stalinismen tillfullo trätt i socialdemokratins ställe: VPK, dess vänsteralibi i Malmö och en del av de strejkkommittéer som det öppna brevet riktar sig till domineras ju av dessa mer eller mindre moskvatrogna stalinister.

Har KFML(r):s initiativ en framtid?

FFF:s hade det inte, men måste göras. Också KFML(r):s måste föras till slut, om så bara av den anledningen att någon del av de föreslagna parollerna är bättre och att hela företaget kan bli mera kampdugligt. Men detta endast om den aktionsenhet som förverkligas inte kommer att bestå enbart av en allians mellan å ena sidan det opportunistiska KFML(r) och dess strejkkommitté och å andra sidan superopportunistiska VPK:are, Zenithister och FFF-trottnar, utan om en sådan enhet domineras av de revolutionära proletärer som finns i några av strejkkommittéerna.

Låt oss granska den föreslagna basen för aktionsenheten! ... Att Kapitalet laddar upp till ett frontalangrepp som det måste genomföra har vi påpekat i alla våra arbeten och senast i ledaren till KFO nr 3, i artikeln FOR ELLER IMOD EEC? — SMÅBORGERSKABETS HOVEDPILE! (KP nr 12) och i vårt antiparlamentariska flygblad VALGET — OPPORTUNISMENS LÖBETID! som återges på svenska i detta nummer.

En "proletär aktionsenhet" är nödvändig, men den måste vara proletär och det måste vara en verklig "aktion". — Proletariatets mål är revolutionen och klassdiktaturen, dess historiska uppgift är att med dessa medel resa det kommunistiska samhället. Varje särskild "kampparoll" på revolutionens väg måste visa och förbereda detta. — Den "vilda strejken" är den strejk, som äger rum utan perspektivet om proletariatets uppgift. Den är bara en försvarsreaktion på Kapitalets angrepp. DEN TOTALA GENERALSTREJKEN är den aggressiva, den enda verkliga "aktion", som inte bara är en begränsad reaktion, utan också samtidigt varslar om den kommande generella kamp, då proletärerna lämnar fabrikerna och går ut på gatorna för att beväpna sig och angripa statsmakten och alla dess organ från polisen till LO. — Den paroll som uppmanar till "vilda strejker" är bara en eftergift åt den borgerliga ordningen och en bekräftelse av de tidigare bittra nederlagen. Generalstrejken är den enda proletära paroll som ger "aktionsenheten" och inte "aktionen" splittring!

"Leve de vilda strejkerna" är den paroll som kan få "bredast möjliga" anslutning från alla de småborgerliga riktningar som önskar proletariatets fortsatta splittring och oförmåga att föra en total och revolutionär kamp: man kan alltid få opportunisterna att ansluta sig till en paroll som arbetarna redan har förverkligat, men man kan aldrig få dessa opportunisters stöd till en paroll som för klassen närmare sin makterövring. Generalstrejken är just den paroll, vars rena proletära karaktär och revolutionära aggressivitet utesluter alla pacifisters, populisternas och demokraternas öppna bejakande och dolda sabotage; idag avgör generalstrejksparollen vem som i framtiden kommer att stå på revolutionens sida.

Upprättandet av strejkkommittéerna var ett faktiskt brott med LO. Att arbetsköparna krävde LO med i förhandlingarna visar vem som är intresserad av att denna fackliga jättesvamp fortsätter med att snylta på proletärernas arbete och hålla deras politiska energi på demokratins noll-punkt. Kampen mot "de reformistiska ledarna" och uppmaningen att gå utanför fackföreningarna är i överensstämmelse med erfarenheterna från våra kamper vintern 69-70 och likaså med generalstrejkens antiopportunistiska syfte:

att LO står avslöjat på kontrarevolutionens sida, något som är en förutsättning för att proletärerna skall kunna bryta alla de länkar som håller dem fastnaglade vid demokratin, "samhällsintresset" och de opportunistiska partierna; för att de skall kunna organisera sig som klass, dvs. som politiskt parti, med våld gripa den politiska makten, upprätta sin egen klassdiktatur och tillintetgöra de kapitalistiska produktionsförhållandena.

Det kommunistiska klasspartiet är det revolutionära organ som känner denna utveckling och vet vad som måste göras, ty dess liv och innehåll är arbetet med marxismen, utbredandet av proletarietets kommunistiska program. - Idag är de grupper som tar sig an detta teoretiska och praktiska förberedelsearbete få och små, ty marxismens grund är inte den sterila kontrarevolutionen utan morgondagens och revolutionens framstormande arbetar-massor.

Men idag börjar kontrarevolutionens snart 50-åriga opportunistiska styrkor att vackla och Kapitalets statsmakt och armé är snart enda garant för borgarklassens makt:

- först föll stalinismen; efter att tvekande ha deltagit i de kinesiska proletärernas nederlag 1926-27 gick den med förtjusning till angrepp på de spanska arbetarna i Barcelona tio år senare, för att avsluta det hela med att massutskriwa proletärer i hela världen till det imperialistiska världskriget: proletärer som kanonmat i den ryska kapitalackumulationens intresse!
- trotskismen ropade permanent revolution när det var permanent kontrarevolution och då den famlade omkring i programlöshetens och voluntarismens töcken kunde den heller inte genomskåda den antifascistiska patriotismen. - I desperation utropades till sist det ena landet efter det andra som "revolutionärt" och "socialistiskt": Jugoslavien, Algeriet, Kuba, Nordvietnam och senast Bolivia. Alla dessa länder hade bara ett svar till det lokala proletariet: lönearbete, exploatering och fattigdom - våldsam undertryckande av strejker och revolutionära grupper.
- slutligen kom maoismen; den försökte rehabilitera den klassiska stalinismens opportunistism kryddat med en dyrkan av folket och de exotiska nationernas borgerliga motståndsrörelser. Allt förblev vid den borgerliga ordningen, ty den maoistiska politiken utmärkes av en sak: passivitet och till sist öppet förräderi - i Vietnam, i Indonesien, i Östbengalen. - Maoismen betyder idag samarbete med imperialismen och tiggarevandring för att komma in i det internationella Kapitalets rövarklubb, FN. Från att ha varit en världsoptunistisk riktning är maoismen idag bara en borgerlig statsmakt som kommer att krossas av det kinesiska proletariet.

Därför är Kommunistisk Fackopposition säker på sin programmatiska styrka och historiska riktning, klar att bjuda en "proletär aktionsenhet" välkommen mitt i en tid som kännetecknas av opportunistens teoretiska död.

MEN, det måste vara den aktionsenhet som ger proletariet de vapen de har användning för och icke en som prisar nederlagets och den splittrade kampens former.

Dessa revolutionens första vapen är

DEN KOMMUNISTISKA FACKOPPOSITIONEN och

DEN TOTALA OCH OVARSLADE GENERALSTREJKEN

Det Internationella Kommunistiska Partiet

IKP:S FACKLIGA PLATTFORMSFÖRSLAG

TILL ARBEJDER-SOLIDARITETS MÖTE I ÅRUS den 29.9.1971

Som ett viktigt led i den revolutionära förberedelsen av proletariatet är de revolutionära kommunisternas huvuduppgift för tillfället att samla de spridda, men snabbt ökande, proletära kamputbrotten, strejkerna, under ett proletärt klassorgans ledning. Alltså är huvuduppgiften för närvarande att bereda väg för bildandet av en kommunistisk fackopposition, och det är med detta syfte som vi framlägger följande plattformsförslag.

Det är klassoppositionens första och oundgängligen nödvändiga uppgift att redan nu placera sig på den grundval, som kommer att utgöra innehållet i framtidens klasskamper; alltså att otvetydigt placera sig utanför borgarklassens politiska ekonomi. Oppositionen måste således framlägga ett ekonomiskt kampprogram, som på alla områden utgör den proletära politiska ekonomins svar på kapitalismens utvecklingsriktning.

Grundelementet i den proletära politiska ekonomin är fastslåendet av arbetarklassens självklara intresse under de existerande produktionsförhållandena: klassens möjliga förbrukning, dvs dess lön. Arbetarklassens ekonomiska intresse, ökandet av mängden konsumtionsprodukter, står således i skarpaste motsättning till borgarklassens viktigaste ekonomiska, samhälleliga intresse, nämligen ökandet av mängden kapitalprodukter, den ständigt stigande anhopningen av kapital.

Denna fundamentala motsättning kommer oundgängligen att kasta de två klasserna ut i en ständigt våldsammare kamp om lönen och mervärdets samhälleliga storlek. Kapitalets utvecklingstendens, vars viktigaste kännetecken för närvarande är den fallande profitkvoten, kommer således att tvinga proletariatet ut i kamp för dess "dagsaktuella krav", dvs. proletariatet kommer inom de givna produktionsförhållandenas ramar att försöka försvara sina intressen, sina livsvillkor. Men så länge de kapitalistiska produktionsförhållandena härskar, så länge kommer dessa motsättningar att existera och så länge kommer proletariatet alltid att tvingas ut i kamp för sina livsvillkor. Bara de kapitalistiska produktionsförhållandenas slutliga tillintetgörande kommer att kunna slutföra kampen för de "dagsaktuella kraven". Det ges således bara en möjlig seger i denna kamp: den proletära revolutionen.

Att ställa upp och genom hårt och beslutsamt arbete förklara detta perspektiv är oundgängligen nödvändigt, ty detta perspektiv anvisar de proletära kampernas enda möjlighet till seger.

Oppositionen måste således från första stund framföra den proletära revolutionens perspektiv. Detta betyder inte att revolutionära kommunist, vilket otaliga generationer av opportunister-reformister hävdade, struntar i arbetarklassens "dagsaktuella krav". Tvärtom, kampen för dessa krav utgör just den revolutionära gadden mot det borgerliga samhället. Arbetarklassens ekonomiska kamp skall, som Marx uttryckte det 1864, användas som den revolutionära kampens hävstång. Men, att underlåta framförandet av det revolutionära perspektivet för att uppnå en större "bredd" på rörelsen är opportunism, om än ärlig opportunism, vilken, som Engels uttryckte det, just är den farligaste formen av opportunism. Reformistiska riktningar har plågat arbetarrörelsen sedan dess födelse, men trots alla reformerna står arbetarrörelsen ännu en gång inför en period av våldsamma kamper. I denna historiska situation befinner proletariatet sig nästan politiskt-organisatoriskt obeväpnat; de kampivrigaste elementen kämpar utan ledning och utan program. I denna situation kan skapandet av ännu ett opportunistiskt-reformistiskt organ inte utgöra någon taktisk genväg i den revolutionära förberedelsen, utan kommer, oavsett den ärliga viljan, att utgöra ännu ett redskap för kontrarevolutionen. Det är vår plikt att förklara för arbetarklassen, att varje seger och varje nederlag i dess ekonomiska kamp blott

kommer att medföra nya kamper ända tills de kapitalistiska produktionsförhållandena tillintetgjorts. Proletariatet kommer inte att kunna åtnjuta frukterna av sitt arbete i lugn och ro före den socialistiska revolutionen. Detta är inte "svårt att förstå", det är erfarenheterna av 150 års klasskamp, det är arbetarklassens "dagsaktuella erfarenheter".

Nedanstående element, som 150 års klasskamper har utkristalliserat, som de tilltagande kamperna åter är ifärd med att utkristallisera och som är enkla resultat av den kapitalistiska ekonomins utvecklingstendenser, måste i sin helhet bilda grundvalen för varje klassopposition:

För hög fast timlön! För försvaret av lönen värde, utan hänsynstagande till den "nationella" ekonomin! Full lön till arbetslösa, pensionerade, strejkande och sjuka!

För arbetstidens nedskärning! Mot övertidsarbete! Mot skiftarbete!

Mot arbetets intensifiering! Mot ackorden! Mot "personliga" tillägg!

Dessa paroller rymmer i sin enkelhet arbetarklassens försvarspositioner mot de angrepp Kapitalet sätter in med ständigt större kraft. Men det är oundgängligen nödvändigt för Kapitalet att segra i detta angrepp. För att undgå den hotande krisen måste det höja profitkvoten, vilket bara kan ske genom att sänka lönerna, intensifiera arbetet eller utöka den samlade samhälleliga arbetstiden, förutsatt att detta förökar mervärdets relativa massa. Alla dessa krav är "dagsaktuella", men fasthålls de kompromisslöst som kampens grundval, kommer denna kamp inte bara att utgöra klassens försvaret, utan också ett angrepp mot själva de kapitalistiska produktionsförhållandenas möjligheter att överleva.

Det är således fackoppositionens roll i propagandan och senare i den faktiska kamplängningen att utbreda och förklara detta kampens grundläggande perspektiv. Det är likaså fackoppositionens uppgift att utpeka och förklara de kampmedel arbetarklassen kan använda. Dessa kampmedel är naturligtvis beroende av klassens ställning i produktionsprocessen som de egentliga producenter. Denna ställning innebär, att klassens kraftigaste vapen för tillfället är att stoppa produktionen, att strejka. Strejkens styrka kommer naturligtvis att vara beroende av dess omfång, ju större desto starkare. Den kommer vidare att vara beroende av att ifrågavarande företag drabbas utan varsel, så att dessa inte i tid kan motverka strejkens verkningar.

En sådan kamps innehåll kommer att utgöra negationen av de kapitalistiska produktionsförhållandena och kommer därför inte att kunna ledas av de fackliga organ, som för länge sedan ställt sig på den borgerliga ekonomins grundval och för länge sedan i teori och praktik anslutit sig till kontrarevolutionen. Tvärtom, en sådan kamp kommer redan från första stund att möta dessa officiella fackförbund som motståndare. Revolutionära kommunister arbetar således inte i dessa fackförbund för att erövra dessa sociala organer, utan för att erövra de proletära massor, som är underkastade dessa förbund. Föreställningen om erövringen av fackförbunden är en oerhört farlig illusion, ty proletariatet kommer bara att kunna konstituera sig som klass via egna oavhängiga klassorgan och de kontrarevolutionära fackförbunden kommer aldrig att kunna utgöra sådana organ. Tillräckliga historiska erfarenheter visar att klassorgan som en gång ställt sig på kontrarevolutionens sida aldrig kommer att kunna återerövrats, utan måste ersättas med nya. Därför:

TILLBAKA TILL STREJKVAPNET!

TILLBAKA TILL DEN TOTALA OCH OVARSLADE GENERALSTREJKEN!

MOT ALLA JURIDISKA AVTAL MED STATSMAKTEN OCH ARBETSKÖPARFÖRBUNDEN!

MOT ARBETSDISKRETIONEN!

MOT ALLA TIDSBUNDNA ÖVERENSKOMMELSER!

FÖR ÅTERUPPRÄTTANDET AV DE OAVHÄNGIGA KLASSEKONOMISKA ORGANEN!

FÖR DEN KOMMUNISTISKA FACKOPPOSITIONEN!

kommer att medföra nya kamper ända tills de kapitalistiska produktionsförhållandena tillintetgjorts. Proletariatet kommer inte att kunna åtnjuta frukterna av sitt arbete i lugn och ro före den socialistiska revolutionen. Detta är inte "svårt att förstå", det är erfarenheterna av 150 års klasskamp, det är arbetarklassens "dagsaktuella erfarenheter".

Nedanstående element, som 150 års klasskamper har utkristalliserat, som de tilltagande kamperna åter är ifärd med att utkristallisera och som är enkla resultat av den kapitalistiska ekonomins utvecklingstendenser, måste i sin helhet bilda grundvalen för varje klassopposition:

För hög fast timlön! För försvaret av lönen värde, utan hänsynstagande till den "nationella" ekonomin! Full lön till arbetslösa, pensionerade, strejkande och sjuka!

För arbetstidens nedskärning! Mot övertidsarbete! Mot skiftarbete!

Mot arbetets intensifiering! Mot ackorden! Mot "personliga" tillägg!

Dessa paroller rymmer i sin enkelhet arbetarklassens försvarspositioner mot de angrepp Kapitalet sätter in med ständigt större kraft. Men det är oundgängligen nödvändigt för Kapitalet att segra i detta angrepp. För att undgå den hotande krisen måste det höja profitkvoten, vilket bara kan ske genom att sänka lönerna, intensifiera arbetet eller utöka den samlade samhälleliga arbetstiden, förutsatt att detta förökar mervärdets relativa massa. Alla dessa krav är "dagsaktuella", men fasthålls de kompromisslöst som kampens grundval, kommer denna kamp inte bara att utgöra klassens försvar, utan också ett angrepp mot själva de kapitalistiska produktionsförhållandenas möjligheter att överleva.

Det är således fackoppositionens roll i propagandan och senare i den faktiska kampledningen att utbreda och förklara detta kampens grundläggande perspektiv. Det är likaså fackoppositionens uppgift att utpeka och förklara de kampmedel arbetarklassen kan använda. Dessa kampmedel är naturligtvis beroende av klassens ställning i produktionsprocessen som de egentliga producenterna. Denna ställning innebär, att klassens kraftigaste vapen för tillfället är att stoppa produktionen, att strejka. Strejkens styrka kommer naturligtvis att vara beroende av dess omfång, ju större desto starkare. Den kommer vidare att vara beroende av att ifrågavarande företag drabbas utan varsel, så att dessa inte i tid kan motverka strejkens verkningar.

En sådan kamps innehåll kommer att utgöra negationen av de kapitalistiska produktionsförhållandena och kommer därför inte att kunna ledas av de fackliga organ, som för länge sedan ställt sig på den borgerliga ekonomins grundval och för länge sedan i teori och praktik anslutit sig till kontrarevolutionen. Tvärtom, en sådan kamp kommer redan från första stund att möta dessa officiella fackförbund som motståndare. Revolutionära kommunister arbetar således inte i dessa fackförbund för att erövra dessa sociala organismer, utan för att erövra de proletära massor, som är underkastade dessa förbund. Föreställningen om erövringen av fackförbunden är en oerhört farlig illusion, ty proletariatet kommer bara att kunna konstituera sig som klass via egna oavhängiga klassorgan och de kontrarevolutionära fackförbunden kommer aldrig att kunna utgöra sådana organ. Tillräckliga historiska erfarenheter visar att klassorgan som en gång ställt sig på kontrarevolutionens sida aldrig kommer att kunna återerövas, utan måste ersättas med nya. Därför:

TILLBAKA TILL STREJKVAPNET!

TILLBAKA TILL DEN TOTALA OCH OVARSLADE GENERALSTREJKEN!

MOT ALLA JURIDISKA AVTAL MED STATSFAKTEN OCH ARBETSKÖPARFÖRBUNDEN!

MOT ARBETSDOUSTOLEN!

MOT ALLA TIDSBUNDNA ÖVERENSKOMMELSER!

FÖR ÅTERUPPRÄTTANDET AV DE OAVHÄNGIGA KLASSEKONOMISKA ORGANEN!

FÖR DEN KOMMUNISTISKA FACKOPPOSITIONEN!

BOKHANDLARE OCH NÅGRA BIBLIOTEK MED VÅR PRESS PÅ SVENSKA OCH DANSKA

- KÖPENHAMN : Demos - Grønnegade 37
Bogkafeen - Magstræde
Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv
Det Kongelige Bibliotek
- LUND : Bokcafé - S:t Petri Kyrkogata 7
Universitetsbiblioteket
- MALMBERGET: Gällivare-Malmbergets Folkbibliotek
- MALMÖ : Bokcafé - Davidshallsgatan 4
- STOCKHOLM : Hedengrens Bokhandel - Birger Jarlsgatan 20, Stureplan
Kulturcirkeln - Sveavägen 41-43
Arbetarrörelsens Arkiv - Upplandsgatan 4

INNEHÅLLET I KOMMUNISTISK PROGRAM NR 11, 12 OCH 13

KP 11: a) Spøragsmålet om jordrenten (Marx-brev till Engels) - b) Revolution och kontrarevolution i Kina - c) Varför Ryssland inte är socialistiskt, del III: Det ryska proletariats isolering och nederlag - d) Småborgerskabet: De halve klasser - e) Arbejder-Solidaritet: Proletarisk kapitulation og triumf for den småborgerlige aktivisme - f) Mao spiller bordtennis med Nixon over de bengalske fattigbønderes lig.

KP 12: a) Befrielsen av de förtryckta folken sker genom proletariats kamp i imperialismens centra - b) "Information" og trotskisterne: samme rak! - c) De chilenske minearbejdere følger deres svenske klassebrødres vej - d) Spøragsmålet om jordrenten II: Kritikken av Ricardos teori (Marx-brev till Engels) - e) Kommunistisk Programs II årgång (1970-71) - f) Den Kommunistiska Vänsterns Texter och Kommunistisk Programs III årgång - g) Imperialism och underutveckling - h) Varför Ryssland inte är socialistiskt, del IV: Den stalinistiska kontrarevolutionen - i) For eller imod EEC? - Småborgerskabets hovedpine!

KP 13: a) Utan en revolutionär teori - en trotskistisk rörelse - b) Varför Ryssland inte är socialistiskt, del V: Socialism och statskapitalism - c) Axeln Kina-Pakistan - d) Det parlamentariske spørsmål i Kommunistisk Internationale: Inledning - Parlamentarismen og kampen for sovjetterne (sept. 1919), cirkulære fra den Kommunistiske Internationales Eksekutivkomite - Tesiser om de kommunistiske partier og parlamentarismen, vedtaget på den Kommunistiske Internationales II kongres 1920 - Tesiser om parlamentarismen, fremlagt af det italienske socialistiske partis kommunistiske, abstentionistiske fraktion (II kongres) - Tale af repræsentanten for den italienske kommunistiske, abstentionistiske fraktion (II kongres) - Lenins tale om parlamentarismen (II kongres) - Svar fra repræsentanten for den italienske kommunistiske, abstentionistiske fraktion (II kongres) - Efterskrift - e) Stem folkettinget ned! (flygblad från jan. 1968).

DEN KOMMUNISTISKA VÄNSTERNES TEXTER

- 1: MARXISMENS GRUNDRÆK (1946) + PARTIETS KARAKTERISTISKE TESER (1951) 3:-
- 2: VAD ÄR OCH VAD VILL DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIET (1951) 2:-
- 3: 1917 - OKTOBERLÆRE (Trotskij 1924) + PARISERKOMMUNENS LÆRE (Trotskij 1920) + FRA KOMMUNEN TILL TREDJE INTERNATIONALE (1924)
- 4: PARTI OCH KLAAS (1921) + PARTI OCH KLAASAKTION (1921) + PROLETÄR DIKTATUR OCH KLAASPARTI (1951) + DEN DEMOKRATISKA PRINCIPEN (1922)
- 5: BAKUNISTER I ARBETE (Engels 1873) + VAD VAR FOLKFRONTEN (1964) + SPANIEN 1936 (1965) + några artiklar om Spanien från vår riktning på 30-talet
- 6: MARXISMENS HISTORISKA ÖFÖRÄNDERLIGHET (1952)
AKTIVISMENS FALSKA UTVÄG (1952)
TEORI OCH AKTION (1952)
DET OMEDELBARA REVOLUTIONÄRA PROGRAMMET (1952)

Det länge väntade valet står nu för dörren, och på tisdag kommer tusentals folkskaror att bege sig till speciellt anvisade lokaler för att avge sina röster. Proletärer, bönder, småborgare och borgare kommer att kasta sina röster i samma trälådor. Inför valurnan är alla lika!

När rösterna är sammanräknade, kommer resultatet att bli en ny fördelning av plyschstolarna i folketinget mellan de partier, som har samlat tillräckligt med röster. Därefter kommer en majoritet att utse en regering, under större eller mindre ansträngning - och denna regering kommer att börja sitt arbete: att förvalta den del av det danska kapitalets intressen, som det tillkommer den borgerliga statsmakten att förvalta.

Genomgår man alla partiets valpropaganda, så är deras huvudproblem också: hur bör statsmakten förvalta det danska kapitalets intressen? Bör det danska kapitalet gå in i EEC eller inte? Hur bör de nya kapitalen investeras? Hur stor inflation kan "man" tolerera i den danska kapitalistiska ekonomin? Kan man tolerera, att några kapital (de så kallade monopolkapitalen, jord- och fastighetsspekulanterna) tillägnar sig en större profit än andra? Bör olje- och gasutvinningen förbli i privata händer, eller skall dessa kapital administreras av den borgerliga statsmakten? osv, osv...

Detta betyder inte, att alla dessa parlamentariska partier spelar precis samma roll. Det finns väsentliga skillnader: De gamla "borgerliga" partier, VKR, som mer eller mindre klart representerar olika kapitalgruppers intressen, söker efter bästa förmåga att i folketinget förvalta dessa grupper intressen - i enighet eller i oenighet. Den politik som den viktande högkonjunkturen har tvingat dem att föra, har de varit dåligt lämpade för. Under deras regeringsperiod har det begynnande kristillståndet tvingat dem att gynna de starka kapitalen på de svagas bekostnad - de har alltså i hög grad måst motarbeta de småkapital och det småborgerskap, som de också representerar i folketinget, vilket självklart har skapat oro i de borgerliga leden och osäkerhet i regeringens politik. Den logiska följden av detta kommer att bli, att regeringsmakten övergår till socialdemokratien, liksom det norska SD tidigare i år måste överta regeringsmakten på grund av oenigheten i de "borgerliga" leden om politiken gentemot EEC. Ty, Socialdemokratien representerar inte några kapitalgruppers särintressen, utan kapitalets allmänna långsiktiga intressen - och det är just de långsiktiga intressena, som i den påbörjade krisens första fas står på dagordningen. Om krisen senare blir mer akut, kan regeringsmakten åter skifta.

Det kommande valet till folketinget kommer således att kunna "lösa" allvarliga problem för det danska kapitalets allmänna, långsiktiga intressen - men inga andra!

Förutom att förvalta kapitalets ("samhällets" i deras eget språkbruk) allmänna intressen spelar SD också en annan roll. Genom deras kontroll av fackförbunden organiserar och disciplinerar de arbetarklassen till att spela den roll i samhällsekonomin, som kapitalets intressen kräver - och när detta inte längre är möjligt utan proletärt motstånd, kommer de att försöka splittra och krossa detta motstånd eller leda det in på ofarliga "demokratiska" banor.

Denna sista uppgift blir det svårare och svårare för SD att lösa, men där de tvingas att ge upp, har de villiga hjälpare till vänster: SF, DKP, VS. När valet närmar sig, vaknar dessa upp ur dvalan, ty då skall de spela sin verkliga samhällsroll. I fyra år har de varit avskurna från "inflytande" - inte ett lagförslag har de fått igenom, inte en enda gång har de fått lov att delta i administrationen av det kapitalistiska samhället. Men nu kommer man äntligen att lägga märke till dem.

De kommer att rabbla upp alla lagförslag som de framfört, för att visa hur de försökt att administrera kapitalen i arbetarklassens intresse - och de

kommer att förklara, att när det inte lyckades, var det för att de inte fick tillräckligt med röster förra gången. Således kommer de att uppfylla sin verkliga samhälleliga roll: att leda det gryende proletära motståndet in i den demokratiska kampens maktlöshet. Ty, kapitalet kan inte administreras eller reformeras till proletariats fördel. Den annalkande krisen har redan fört med sig de första angreppen på proletariats levnadsvillkor, och dessa angrepp kommer att förstärkas. Ingen regering tillsatt av folket inget kan bekämpa detta, tvärtom måste varje sådan regering stödja sådana angrepp med hjälp av lagstiftning. Parlamentarisk opposition kommer inte att hjälpa, utan bara försena proletariats upprättande av sitt eget självständiga klassförsvar: sina kommunistiska organ för att leda den ekonomiska, fackliga kampen, sitt internationella kommunistiska parti för att leda och koncentrera den generella kampen.

Det mest komiska under denna opportunistens löptid är VS' försök att värva röster på sin egen parlamentariska maktlöshet. Deras småborgerliga reformprogram har lidit totalt nederlag -- man minns deras jämmerklagan till folketingets talman över att folketinget inte ens tog deras förslag på allvar. VS' slutsats av detta är: vi medger att parlamentet är maktlöst, vi är de enda som gör det, så rösta därför på oss! I detta sammanhang försöker VS' vänsterflygel att inom detta pajasparti återuppliva den dödfödda revolutionära parlamentarismens taktik. Detta hjälplösa försök passar bra in som sista länk i den opportunistiska kedjan.

VI UPPMANAR REVOLUTIONÄRA ARBETARE ATT INTE LÅTA SIG LEDAS IN I EN KASTRERAD PARLAMENTARISK/DEMOKRATISK OPPOSITION, OAVSETT OM DEN KALLAR SIG PARLAMENTARISK ELLER UTPARLAMENTARISK.

DEN PROLETÄRA KAMPENS HUVUDUPPGIFT ÄR FÖR NÄRVARANDE ATT UTRUSTA DE VÄXANDE SPONTANA STREJKRÖRELSENA MED ETT KLASSPROGRAM, ATT ÖVERVINNA STREJKRÖRELSENAS ISOLERING, SOM LEDER TILL NEDERLAG, ATT SMÄLTA SAMMAN DEN I EN KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION, SOM MED DET KOMMUNISTISKA PROGRAMMET OCH UNDER DET KOMMUNISTISKA PARTIETS LEDNING ENSAM KOMMER ATT KUNNA ANVÄNDA DEN EKONOMISKA KAMPENS UTTRYCK, STREJKERNA, SOM DEN NÖDVÄNDIGA HÄVSTÅNGEN I DEN REVOLUTIONÄRA KAMPEN MOT HELE DET BORGERLIGA SAMHÄLLET INKLUSIVT PARLAMENTET OCH DESS OPPORTUNISTISKA PARTIER, OCH ERSÄTTA DET MED DEN PROLETÄRA KLASSENS DIKTATUR OCH EKONOMI.

PROLETÄRER: VÄND RYGGEN ÅT PARLAMENTET
VÄND RYGGEN ÅT DE OPPORTUNISTISKA PARTIERNA

FÖR DE SJÄLVSTÄNDIGA KLASSORGANEN
FÖR DEN KOMMUNISTISKA FACKOPPOSITIONEN
FÖR KLASSENS VAPEN: STREJKEN OCH GENERALSTREJKEN
FÖR DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIET

ANTINGEN FÖRBEREDELSE TILL VÄP
ELLER FÖRBEREDELSE TILL REVOLUTION!

DET INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA PARTIET.

DET INTERNATIONALE KOMMUNISTISKE PARTIS ORGANER

KOMMUNISTISK PROGRAM

organ i Norden — på dansk og svensk — udkommer hveranden måned

KOMMUNISTISK FAGOPPOSITION

fagligt tillæg — på dansk

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITION

fagligt organ — på svensk

INTERNATIONALE REVOLUTION

tysk organ — udkommer tre gange om året

PROGRAMME COMMUNISTE

internationalt teoretisk tidsskrift — udkommer fire gange om året — på fransk

LE PROLÉTAIRE

fransk organ — udkommer to gange om måneden

SYNDICAT DE CLASSE

fagligt tillæg — udkommer hver måned

IL PROGRAMMA COMUNISTA

italiensk organ — udkommer to gange om måneden

IL SINDACATO ROSSO

fagligt organ — udkommer hver måned

PARTIETS TEKSTSERIER

DEN KOMMUNISTISKA VÄNSTERNES TEXTER / DET KOMMUNISTISKE VENSTRES TEKSTER

TEXTE DER INTERNATIONALEN KOMMUNISTISCHEN PARTEI

LES TEXTES DU PARTI COMMUNISTE INTERNATIONAL

I TESTI DEL PARTITO COMUNISTA INTERNAZIONALE

KOMMUNISTISK FACKOPPOSITIONENS PAROLLER:

1. FÖRSVAR AV LÖNENS VÄRDE UTAN HÄNSYN TILL DEN NATIONELLA EKONOMIN
2. KAMP MOT ALL ARBETSINTENSIFIERING - MOT ACKORDEN - MOT MERITVÄRDERING - FÖR FAST OCH HÖG TIDLÖN
KRAFTIG NEDSKÄRNING AV ARBETSTIDEN - MOT ÖVERTIDSARBETE - MOT SKIFTSARBETE
BEKÄMPA ARBETSDELNINGENS SPLITTRING AV ARBETARNAS EKONOMISKA FÖRSVARSKAMP - MOT ARBETSVÄRDERING
3. FULL LÖN TILL ARBETSLÖSA, PENSIONERADE, STREJKANDE OCH SJUKA
4. TILLBAKA TILL STREJKVAPNET - TILLBAKA TILL DEN TOTALA OCH OVARSLADE GENERALSTREJKEN
5. MOT ALLA JURIDISKA AVTAL MED ARBETSKÖPARNA OCH DERAS STAT - MOT LO OCH ARBETSDOMSTOLEN
6. FÖR PROLETÄR INTERNATIONELL SOLIDARITET MED KÄMPANDE ARBETARE I HELA VÄRLDEN
7. FÖR DEN KOMMUNISTISKA FACKOPPOSITIONEN
8. PÅ KLASSENS KOMMUNISTISKA PROGRAM STÅR:
 - UPPRÄTTANDE AV REVOLUTIONENS PROLETÄRA KAMPORGAN
 - TILLINTETGÖRELSE AV KONTRAREVOLUTIONENS POLITISKA OCH FACKLIGA ORGAN